

tive reaksjoner. Bibelselskapet som står bak SO 1998, har det syn på saken som biskop Berggrav ga uttrykk for: «Alle som tilhører den eldre generasjon, har ordlyden kjær, den være aldri så knudret eller språklig tvilsom. Denne ordlyden skal ingen ta fra oss. Men vi er traghjertet og selviske hvis vi ikke bøyer oss for det faktum at det som på grunnlag av vår tradisjonsrikdom taler til oss, ofte blir tomt eller ikke sier noe når den yngre slekt skal lese Skriften.»

Det er vel noe av denne smerten læstadi-nerpredikanten Andreas Esbensen fra Vadsø uttrykker (Dagbladet 25.6.1995): «Den nye samiske Bibelen er djevelens verk.» Han karakteriserer oversettelsen som en vederstyggelighet og sier videre: «Djevelen får en veldig fordel når han kan rive Guds ord ut av folks hukommelse. Det er det som nå skjer...»

Men vi har også andre reaksjoner både fra filologer og brukere. En samekvinne som underviser i grunnskolen sa: – Da jeg leste

de nye tekstene, kom det stor frykt over meg. Jeg tenkte: Dette er ikke rett! – Hun ble spurt: Hva reagerte du på siden du sier det? – Hun svarte: Fra jeg var barn, har jeg lært at Skriften er så hellig at vi vanlige mennesker ikke skal forstå den. Den er for prester og predikanter. Men da jeg leste de nye tekstene, forsto jeg alt sammen. Derfor ble jeg redd. –

I spenningen mellom disse helt forskjellige reaksjonene befinner SO 1998 seg. Det er vel verdt å lytte til begge reaksjoner, ikke minst i det videre arbeid med GT. Det arbeidet er nettopp påbegynt og er beregnet å ta ti år.

**Per Oskar Kjølaas er teologisk konsulent og prosjektleder for samisk bibeloversettelse. Prost i Karasjok
Adr.: P.b. 233
9730 Karasjok**

Tormod Engelsviken:

Bibelbruk i trosbevegelse

Trosbevegelsen må kunne karakteriseres som et forholdsvis nytt kirkesamfunn i Norge.(1) Dets historie går tilbake til etableringen av Grorud (senere Oslo) Kristne Senter i 1985 under ledelse av pastor Åge Åleskjær. Den har nære historiske forbindelseslinjer til pinsebevegelsen, men ble likevel ikke ønsket velkommen av pinsebevegelsen da den i løpet av kort tid etablerte seg i en rekke byer i Norge. I dag regner man med at trosbevegelsen teller i overkant av 10 000 medlemmer på landsbasis. Etter en periode med nokså sterke konflikter har det skjedd en tilnærming mellom trosbevegelsen og pinsebevegelsen. Dette er bl. a. blitt demonstrert ved at menighetene for trosbevegelsen og pinsebevegelsen i Trondheim er slått sammen, og ved en stor felleskonferanse i Oslo Kristne Senters lokaler høsten 1998

hvor flere ledende trosforkynnere og pinsevenner delte plattform.

Bevegelsen er imidlertid fremdeles kontroversiell – også innen pinsebevegelsen – og det har i årenes løp kommet en rekke bøker både i Norge og Sverige som retter et kritisk søkelys mot bevegelsen.

Bibeltroskap som ideal

I denne artikkelen skal vi ikke presentere og vurdere trosbevegelsen generelt, men spesielt undersøke hvorledes den ser på og bruker Bibelen. I utgangspunktet må bevegelsen sies å høre til innenfor konservativ, fundamentalistisk kristendom, hvor Bibelen er eneste og høyeste autoritet: «Trosmenighetene har ingen felles trosbekjennelse eller dogmatikk. Bibelen er eneste rettesnor for liv og lære. Det er likevel en læremessig

enhet mellom dem.»(2) Bibelsynet er også kort uttrykt i to setninger: «Menighetene tror på alt Guds ord. Åpenbaringer kan aldri få vekt over Guds ord.»(3)

Det er ingen tvil om at trosbevegelsens ledere subjektivt ønsker og mener å være helt i overensstemmelse med Guds Ord i Bibelen i det de lærer og gjør. Dette går tydelig fram av hva de tonenangivende lederne (4) i trosbevegelsen skriver og sier. Å ta Guds Ord på alvor og å leve etter det er selve bevegelsens program. På dette punkt mener bevegelsen at den skiller seg fra mange andre kirker og mye tradisjonell teologi.(5)

Likevel er det vår tese i denne artikkelen at på flere av de punktene der trosbevegelsen i sin lære avviker fra klassisk, økumenisk kristendomsforståelse,(6) så har dette nettopp sin grunn i bibelsynet og bibelbruken innen bevegelsen. Sagt på en annen måte: Trosbevegelsen tar feil på noen viktige områder fordi den bruker og forstår Bibelen feil. Men det må samtidig sies at den på andre områder er i samsvar med klassisk, økumenisk kristendom. Den må derfor klart regnes som et *kristent* trossamfunn.(7)

Trosbevegelsens «metode»

Når det gjelder selve *metoden* for arbeidet med bibeltekstene, så må den kunne karakteriseres som klart *ikke-teologisk*. Mens Hagin ikke har noen formell teologisk utdanning, og i så henseende er på linje med de fleste innenfor trosbevegelsen,(8) har Ulf Ekman faktisk svensk teologisk embetseksamen. Likevel kan en ikke merke mye til teologisk arbeidsmåte i møte med tekstene. Nå er jo historien full av eksempler på dyktige kirkeledere uten fagteologiske kunnskaper. Hans Nielsen Hauge er bare en av dem. Likevel møter vi – med få unntak – en forholdsvis negativ holdning til seriøst teologisk arbeid. Dette er desto mer alvorlig som trosbevegelsen gjør krav på å være en *lærebevegelse*, hvor ikke minst Hagin selv med stor autoritet står fram som lærer.

Professor i Det gamle testamente ved Misjonshøgskolen i Stavanger, Magnar Kartveit, holdt et foredrag på Menighetsfakultetet våren 1998 om bibelbruken i trosbevegelsen.(9) Han påpekte der at det knapt foreligger noen utsagn innen trosbevegelsen om hermeneutikk (fortolkningslære) eller noen dogmatisk fremstilling som inkluderer utsagn om skriftsynet. For å forstå bibelsyn og bibelbruk innen trosbevegelsen må en «lansera påstandar om mønsteret på basis av vevnaden – utan å kunna leggja fram oppskrifta».(10) Det er ingen i bevegelsen som driver eksegeese (skriftutlegning) ved hjelp av grunnspråket og aksepterte faglige metoder eller henviser til andre anerkjente eksegeter. Når det vises til grunnspråk eller bibelforskere, er det oftest for å få fram ett enkeltpoeng, og da gjerne ett som er i strid med vanlig eksegeese.

Det mest påfallende i bibelbruken er kanskje den sterke avhengigheten av et fåtall tekster eller bibelvers som går igjen med stor hyppighet i litteraturen, og som ikke gjøres til gjenstand for eksegetisk *drøfting*, men ganske enkelt påstås å ha en bestemt mening. Det er oftest ingen bevissthet om at bibelsteder kan være *vanskelige* å tolke, at ord kan ha *forskjellig mening* i ulike *sammenhenger*, og at derfor tekstene må leses i en større sammenheng: innen den nære kontekst, hele skriftet eller hele Bibelen.

Man hevder sterkt innenfor trosbevegelsen at man leser og tar ordet som det står, og det gjøres med stor oppriktighet og sterkt engasjement. Desto mer tragisk er det at dette «å ta det som det står» av og til fører til helt feilaktig forståelse fordi en f.eks. ikke kjenner til eller anerkjenner språklige fenomener som at to ord ulike ord kan bety det samme, at ett ord kan bety flere ting, at det er vesentlige forskjeller mellom ulike stilarter som f.eks. bønner, hilsener, ønsker, læremessige utsagn, fortellinger, liknelser, metaforer og andre billedlige utsagn med overført betydning.

I tillegg til at man leser «som det står»,

finnes det også mange eksempler på at særlig Hagin har fått *åpenbart* gjennom visjoner og samtaler med ingen ringere enn Jesus selv den egentlige betydningen av en rekke tekster. Selv om man hevder at ingen åpenbaring står over Bibelen eller kan komme i motsetning til den, fungerer disse åpenbaringene i praksis som autoritativ bibelutleggelse og bestemmende for forståelsen av teksten. Er denne tolkningen i strid med tekstens historiske mening eller legger noe til den, er det den «åpenbarte» mening som seirer. I praksis står derfor «åpenbaringene» over tekstenes egne ord og mening.

Vi har nå pekt på en del store svakheter ved trosbevegelsens «metode» for bibelbruk, men de ville jo bare bli stående som teoretiske påstander om vi ikke dokumenterte dem ved bruk av eksempler. Vi vil ta for oss noen av de helt sentrale påstandene/bibeltolkningene innenfor trosbevegelsen og vise at de er basert på en feilaktig bibelbruk. Vi har imidlertid ikke anledning til selv å foreta en grundig eksegeese av disse stedene. Det ville føre for langt. Vi kan bare påpeke enkelte momenter, og så får en eventuelt søke hjelp til et grundigere studium av tekstene andre steder.

Menneskesynet

Trosbevegelsen har et svært spesielt syn på mennesket som står i strid med allment anerkjent kristent menneskesyn. Mennesket er etter trosbevegelsens syn tredelt. «Jeg er en ånd, har en sjel og bor i en kropp.»(11) Dette er ikke bare et vanlig trikotomistisk menneskesyn – som ikke har vært så uvanlig i kirkens historie – men et ganske spesielt ett: Det er nemlig bare ånden som er bærer av «jeget», den gjenfødtes egentlige identitet. Det gjenfødte menneskes ånd er syndfri! Sjelen derimot skal bli forvandlet/frelst ved å bli fornyet ved Guds Ord. Dette synet begrunnes med det eneste sted i Bibelen hvor ånd, sjel og legeme er nevnt sammen, og da ikke i et

dogmatisk utsagn, men i en hilsen: 1 Tess 5,23. Tanken om forvandlingen av sjelen – til forskjell fra ånden som allerede er syndfri – begrunnes med Rom 12,2, som taler om å «la dere forvandle ved at sinnet fornyes», men som ikke nevner sjelen til forskjell fra ånden. Det er heller ikke mulig å begrunne at ånd og sjel er to atskilte ting Hebr 4,12 hvor «sjel og ånd» står parallelt til «marg og ben» og «hjerterets tanker og planer». «Marg og ben» og «tanker og planer» er ikke forskjellige «deler» av mennesket, men ulike sider ved samme sak. Dessuten er selvfølgelig «marg og ben» billedlig å forstå.

Trosbevegelsens menneskesyn som er så fundamentalt for bevegelsens lære, kan simpelthen ikke begrunnes i Bibelen. Men da blir det også skjebnesvangert når nettopp dette menneskesynet brukes til å begrunne at Guds Ord virker på ånden, mens fornuft, vilje og følelse legges til sjelen, og kroppen hevdes å få informasjon fra den fysiske verden.(12) Det vil jo si at det blir liten eller ingen plass til fornuften i bibelarbeidet, og at kritiske spørsmål basert på erfaring er mistenkelige fordi de kommer fra kropp og sjel, eller i verste fall er demoniske fordi Satan angriper nettopp gjennom disse delene av mennesket.

Disse problemene i forhold til menneskesynet kommer både av at man bruker et for lite antall tekster, og at man ikke er åpen for den store variasjon i språkbruken som finnes i Bibelen når det gjelder å beskrive mennesket. Her tolkes hele Bibelen i lys av noen få utvalgte tekster og begreper. Det kan med rette reises generell kritikk mot trosbevegelsen for *selektiv* bibelbruk.

Trosforståelsen

Den sentrale læren i trosbevegelsen, som også har gitt den dens navn, er læren om troen.

På omslaget til mange av bøkene til Hagin nevnes Mark 11,23-24 som en nøkkeltekst for hans kristendomsforståelse.

Her står det: «Ha tro til Gud....Alt det dere ber om i bønnene deres – tro at dere har fått det, og dere skal få det.» Denne teksten er ikke helt lett å tolke, men det ville jo være helt urimelig å tolke den «som det står» slik at mennesker har en absolutt makt til å få alle sine bønner oppfylt om de bare tror at det allerede har skjedd. Da ville troen, ja Gud selv, bare være et middel til oppfyllelse av menneskets egne ønsker. Det lærer da heller ikke trosbevegelsen, fordi det man ber om, må være etter Guds vilje.

Det avgjørende poeng i trosbevegelsens tolkning er uttrykket «ha tro til Gud». På gresk uttrykkes dette gjennom en genitivforbindelse, ordrett: «Ha Guds tro». På gresk kan dette være en objektiv genitiv, der Gud er objekt for troen, og slik tar den norske (og så vidt meg bekjent alle andre!) oversettelser det. Men trosbevegelsen hevder at det er en subjektiv genitiv; Gud er subjekt for troen. «Ha den troen Gud tror med!». Men hvem eller hva skulle så Gud tro på? Dette utlegges så videre i forbindelse med skapelsen slik at Gud trodde sitt eget ord, og *det* er grunnen til at skapelsen skjedde. Dermed blir troen en slags lov eller allment prinsipp som også Gud er avhengig av. *Det blir troen selv: at man tror, mer enn troens innhold: hvem eller hva man tror, som er det avgjørende.* At det forholder seg slik i Hagins tenkning går fram av at han hevder at også ikke-kristne ved å utøve tro (ikke på Gud!) kan oppnå det de ønsker. At dette synet på tro mer har sin bakgrunn i amerikansk filosofi og psykologi, enn i Bibelen, har blitt påvist.(13)

Med Mark 11 som tolkningsnøkkel finner man også den samme trosforståelsen i andre tekster, som f.eks. Rom 10,9-10 og Hebr 11,1. Problemet er at man fokuserer på troens kvalitet og kvantitet, den rette og den store troen, mer enn på ham troen griper, nemlig Jesus Kristus. Derfor har det vært hevdet at det ville vært bedre å ta utgangspunkt i Joh 3,16 som også taler om tro, men definerer den som troen på Guds Sønn, heller enn en tekst som taler om tro i relasjon til bønn.(14)

Frihet fra fattigdom og sykdom

Det som har gitt trosbevegelsen det negative navnet «health and wealth movement» i deler av den engelskspråklige verden, er dens lære om at troende mennesker ikke behøver å bli/være syke eller fattige.(15) Dette synet bygger på en rekke bibelsteder, som alle – etter vårt syn – tolkes galt.

Vi kan bare nevne tre av dem når det gjelder sykdom, nemlig Jes 53,5; Matt 8,16f; 1 Pet 2,24. Disse versene tolkes slik at Jesus bar menneskenes fysiske sykdommer på korset på samme måte som han bar deres synder, og at derfor helbredelse for all sykdom er inkludert i Jesu forsoning og kan tilignes av hvert menneske ved tro slik det tilegner seg syndsforlatelse ved tro.

Her foreligger det imidlertid flere feilslutninger: For det første er det sannsynlig at Jes 53,5 egentlig er å forstå i overført betydning slik at sykdom ikke nødvendigvis betyr fysisk sykdom. For det annet kan ikke det faktum at Matt 8 faktisk tolker Jes 53 med sikte på fysiske helbredelser begrunne at *alle* sykdommer blir fjernet av Jesus ved tro. For det tredje skjernes det ikke i parallellføringen synd-sykdom mellom syndens *skyld* som blir fjernet ved troen og syndens realitet som forblir i mennesket helt til dets dødsdag, jf. Luthers utsagn om at det kristne menneske er «samtidig rettferdig og synder.» Siden sykdom ikke medfører eller har sin årsak i skyld,(16) måtte parallellen til fjerning av all sykdom være at *synden selv* blir fjernet for godt. Selv om trosbevegelsen hevder at menneskets ånd er syndfri, regner den med at mennesket sjel og kropp fremdeles synder.

Læren om at all sykdom er inkludert i Jesu frelsesverk slik at kristne ikke behøver å være syke, står også i motsetning til *all* erfaring. Selv Hagin har et fysisk handicap, og alle trosbevegelsens ledere er fra tid til annen utsatt for sykdom. At trosbevegelsens lære på dette punkt er feilaktig, betyr imidlertid ikke at Gud i følge Bibelen ikke noen ganger helbreder syke på underfullt vis som

en forsmak på den kommende fullkomne frelse. Men alle som ble helbredet i Det nye testamente, ble syke og døde!

Påstanden om at kristne skal være rike, eller i hvert fall ikke fattige, kommer også i motsetning til erfaringen og Jesu ord omtale av disiplene som «dere fattige» i Luk 6,20. De tekstene som brukes som begrunnelse, som f.eks. 2 Kor 9,6-10; 5 Mos 28,1-14; Mal 3,10-11 og Luk 6,38, kan ikke brukes til dette. Disse tekster sier noe om Guds gode vilje for mennesker, at mennesker fortjener lønn, om Guds velsignelse på det materielle plan osv., men kan ikke brukes som argument for en absolutt *rett til rikdom*. På dette punkt har imidlertid trosbevegelsen i Norge tatt en viss selvkritikk når det heter: «Det er neppe tvil om at sider ved denne forkynnelsen har vært ubibelsk.»(17)

Åpenbaringskunnskap

At personlige visjoner og åpenbaringer tjener som legitimering av visse tolkninger av Bibelen, er særlig Kenneth Hagin et godt eksempel på. Vi skal ta et par tilfelle fra hans kjente bok *I believe in visions*.(18) Hagins mer prinsipielle standpunkt lyder: «You have to have the revelation in your spirit to really know what the Word of God means»(19) I praksis betyr dette at tekstene ikke er klare i seg selv, men trenger en eller annen form for inspirert tolkning. Det får Hagin bl. a. gjennom sine visjoner av Jesus. I en av åpenbaringene sier Jesus at Paulus i 1 Kor 12,27-30 taler om tjenestegaver, ikke åndelige gaver. Dessuten hevder Jesus hos Hagin at for å ha en profets tjeneste (i motsetning til profetisk gave) må en ha minst to åpenbaringsgaver i tillegg til profetgaven. Dette er helt klart et tillegg til Skriften, for noe slikt er ikke engang antydning i Bibelen.(20)

I et avsnitt om engler sier Jesus til Hagin at englene er som servitører på en restaurant. De kan ikke gjøre noe før de blir fortalt hva de skal gjøre. «The waitress cannot do anything for you until you give her the order». Dette anvender Hagin slik at han kan befale sin

engel om å gå å skaffe ham de nødvendige penger. «Go, ministering spirit, and cause the needed money to come to me.»(21) Det er vanskelig å se at det er noe bibelsk belegg for at mennesker har engler som de kan befale over.

Det mest alvorlige er nok når Hagin lar Jesus tolke Mark 16,15-18 slik: «I delegated my authority over the devil to the church, and I can work only through the church, for I am the head of the church». Poenget i hele resonnementet er at de troende har makt over Satan, til å kaste ut demoner, mens Jesus selv *ikke har slik makt siden han har delegert den til kirken*. Her går Jesu ord, i følge Hagin, langt utover Bibelens ord, for det at Jesus har gitt disiplene makt over den onde, betyr ikke at han selv ikke lenger har slik makt, eller at han selv ikke kan gjøre noe med ham, slik Hagin hevder.(22)

For å være rettferdig overfor trosbevegelsen i Norge, må det sies at denne typen «åpenbart» bibeltolkning ikke er utbredt i Norge. Men det er likevel bekymringsfullt at Hagins bøker leses, og at disse «åpenbaringene» og tolkningene ikke utsettes for skarpere kritikk.

Avslutning

En får håpe at trosbevegelsen etterhvert er villig til å ta et oppgjør med den teologiske utglidning og den spekulative og til dels ekstreme bibeltolkning som ikke minst den amerikanske trosbevegelsen er preget av. Det er grunn til å tro at en viss modererende innflytelse allerede gjør seg gjeldende. Trosbevegelsens uttalte vilje til å være tro mot og ta på alvor det som Bibelen sier, lover godt for mulighetene til seriøst bibelstudium med sikte på å nå fram til tekstenes historiske mening. Bare slik kan de gjøres gjeldende som autoritet i dag.

Det vil være en oppgave for de andre kirkesamfunnene å etablere en teologisk dialog med trosbevegelsen både med sikte på å forstå den bedre og å bistå den i det teologiske opprydningsarbeid som er nødvendig. Hvis dette

(Forts. side 50)

Smith-Gahrnsen skriver i forordet at boken er skrevet med tanke på det nye KRL-faget i lærerutdanningen (10vt), og med tanke på videre- og etterutdanning i faget. Den er da også større både i omfang og innhold enn de lærebøkene som er presentert ovenfor. Egentlig går forfatteren ganske langt i å forklare og reflektere over det stoffet han behandler. Boken er dermed også mer krevende enn de to øvrige. Likevel vil jeg anta at den står godt til de krav man må kunne stille til studenter på dette nivået.

Smith-Gahrnsen legger vekt på å gi en åpen framstilling, både i forhold til ulike kristne konfesjoner og til andre religioner. Forfatteren ønsker at boken skal være en invitasjon til refleksjon og dialog, samtidig som den skal gi hjelp til å forstå «hovedpunktene i kristen tro, med vekt på luthersk tradisjon og med utblikk mot andre konfesjoner». Det legges særlig vekt på å beskrive menneskesynet, gudsbildet og den kristne tolkningen av Jesus som frelser.

(Fortsatt fra side 29)

kunne skje, ville også trosbevegelsens positive anliggender og erfaringer kunne komme andre kristne kirkesamfunn til gode.

Sluttnoter

1. Den nyeste og mest oppdaterte lærebok i konfesjonskunnskap er Peder Borgen og Brynjar Haraldsø (red.): *Kristne kirker og trossamfunn*. Trondheim: Tapir Forlag, 1993. Artikkene om de ulike trossamfunnene er skrevet av representanter for disse samfunnene og fremstår altså som selvpresentasjon. Artikkelen «Kristensentrene/trosmenighetene» (s. 217-228) er skrevet av Leif Jacobsen og Knut Tveit. 2. Jacobsen og Tveit, 1993, s. 226.

3. Jacobsen og Tveit, 1993, s. 227.

4. Det har vært diskutert hvem som egentlig er lederne i trosbevegelsen siden den ikke har noen formell fellesstruktur. Om vi skal holde oss til bevegelsens egne utsagn, må en kunne si at amerikaneren Kenneth Hagin uten tvil er den som har hatt størst innflytelse, ikke minst gjennom sine tallrike bøker

Det blir i forordet ellers poengtert at boken har med mye mer om Den ortodokse kirkes kristendomstolkning enn det som har vært vanlig i denne typen lærebøker. Det beriker framstillingen. (Det skyldes at forfatteren har et inngående kjennskap til denne kirken). Boken inneholder lite fagterminologi og forutsetter et beskjedent mål av forkunnskaper. Det skyldes at den ikke bare er tenkt som pensumbok, men at den også henvender seg til et bredere publikum med interesse for emnet.

Boken er innledningsvis forsynt med noen illustrasjoner i farger. Den inneholder også noen salmer og noen av forfatterens egne dikt.

Gunnar Neegaard,
førstelektor ved
Høgskolen i Oslo.
Adresse: Pilestredet 52
0167 Oslo

og pamfletter som er oversatt til mange språk, også norsk, og gjennom sin bibelskole i Tulsa, Oklahoma, som heter Rhema Bible Training Center. I Skandinavia har svensken Ulf Ekman, grunnleggeren av Livets Ord-menigheten i Uppsala, og Åge Åleskjær, grunnleggeren av Oslo Kristne Senter, vært de mest innflytelsesrike, se Jacobsen og Tveit, 1993, s. 222-223. En må også kunne si at Hagin har vært den mest radikale, mens Åleskjær har vært den mest moderate. Når vi i denne artikkelen derfor henviser mest til Hagin og Ekman, innebærer det at ikke nødvendigvis alt som sies om dem, også gjelder for Åleskjær eller trosbevegelsen i Norge. Likevel rettferdiggjør den sentrale plass Hagin og hans skrifter har i norsk trosbevegelse, at hans synspunkter behandles. Noe liknende gjelder Ekman.

5. Se f.eks. Hans Lindholm og Fredrik Brosché: *Varför är trosförkunnelsen farlig?* Uppsala: EFS-förlaget 1986, s.23.

6. Det finnes store teologiske variasjoner innenfor kirken i verdensvid, økumenisk forstand. Det ville derfor ikke være rett å sammenlikne trosbevegelsen

(Forts. side 52)

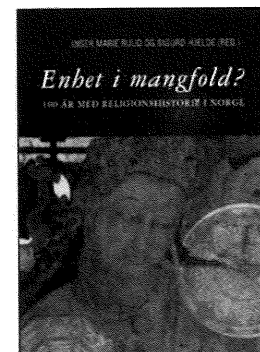

Inger Marie Rund og
Sigurd Hjelde (red.)
Enhet i mangfold
100 år med religions-
historie i Norge

312 sider

kr 298,-

Tano Aschehoug 1998

INGER MARIE RUUD OG SIGURD HJELDE (RED.)

Enhet i mangfold? 100 år med religionshistorie i Norge

Religionenes verden oppviser et fascinerende mangfold av trosforestillinger og handlingsmønstre, av fellesskapsformer og livsideal, men er det også mulig å ane noen enhet i alt dette? Er de forskjellige religionene egentlig alternative uttrykksformer for den ene og samme sannhet?

Spørsmålet om forholdet mellom religionene står stadig som en aktuell utfordring, ikke minst i en tid da kulturer og religioner kommer hverandre nærmere enn kanskje noen gang før. Likevel er det primært det religiøse mangfoldet denne antologien handler om. Emnene spenner vidt: fra det gamle Egypt til dagens Bosnia, fra norrøn religion til tibetansk buddhisme. Men søkelyset rettes også mot spørsmålet om religionens plass og betydning i et moderne samfunn nær overgangen til det tredje tusenåret.

Enhet i mangfold? er utgitt til hundreårsjubileet til det vitenskapelige studiet av religionenes verden. Boken er spesielt beregnet på studenter i religionshistorie, kristendomskunnskap og teologi, samt religionslærere i grunnskolen og i videregående skole.

Tano Aschehoug

Ja takk, herved bestilles

..... eks. av boken
Enhet i mangfold til kr 298,-

Navn: .....

Adresse: .....

Postnr./sted: .....

Sign: .....

Porto kommer i tillegg

Kan sendes
ufrankert i Norge.
Akademika
betaler portoen.

Svarsending
Avtalenr.: 117210/4

Akademika

Postboks 84 Blindern
0314 Oslo